

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/158/2017
Identifikačné číslo spisu:	3113218684
Dátum vydania rozhodnutia:	21.11.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Edita Bakošová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:3113218684.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Q., bývajúcej v G., zastúpenej Mgr. Júliusom Meszárošom, advokátom so sídlom v Trenčíne, Námestie sv. Anny 7269/20 B, proti žalovanému HERBYTOP s. r. o., so sídlom v Trenčíne, Hodžova 5, IČO: 36 306 169, zastúpenému JUDr. Soňou Suchánovou, advokátkou so sídlom v Trenčíne, Partizánska 7571/58, o zaplatenie 1 558,65 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 27 C 164/2013, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 21. decembra 2016 sp. zn. 17 Co 1217/2015, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 21. decembra 2016 sp. zn. 17 Co 1217/2015 a rozsudok Okresného súdu Trenčín zo 14. augusta 2015 č. k. 27 C 164/2013-129 a vec vracia Okresnému súde Trenčín na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 14. augusta 2015 č. k. 27 C 164/2013-129 I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 1 020,22 eur s 5,75 % ročným úrokom z omeškania od 4. júla 2014 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, II. vo zvyšku návrh zamietol, III. a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania spočívajúcich v zaplatenom súdnom poplatku 53,76 eur a v trovách právneho zastúpenia 267,02 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, na účet zástupkyne žalobkyne. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie s poukazom na § 5 ods. 1 písm. g/ zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „ZoB“), § 5 ods. 7 ZoB, § 6 ods. 1 ZoB, § 6 ods. 2 a 3 ZoB, § 8 ods. 1 a 2 ZoB, § 8a ods. 1, 3, 5, 6, 8 ZoB, § 14 ods. 1, 4 ZoB, podľa § 451 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 452 ods. 2 OZ a podľa § 456 OZ konštatoval, že žalovaný vykonáva správu v bytovom dome súpisné č. XXX bez akéhokoľvek právneho titulu, pretože zmluva o správe z 25. februára 2011, predložená v konaní žalovaným, nie je riadnou zmluvou o správe bytového domu súpisné č. 538 uzavretou medzi vlastníckmi bytov a nebytových priestorov bytového domu súpisné č. XXX a správcom - žalovaným, nakoľko z nej nevyplýva prejav vôle vlastníkov bytov a nebytových priestorov bytového domu súpisné č. XXX byť touto zmluvou viazaný. Podľa súdu prvej inštancie, uznesením č. 5/II 2011, bod A/, prijatým na schôdzi vlastníkov bytov a nebytových priestorov dňa 25. februára 2011, došlo výlučne k schváleniu novej správcovskej spoločnosti - žalovaného s výkonom

správy od 1. marca 2011, ktoré uznesenie - s ohľadom na to, že zároveň s týmto uznesením nedošlo k schváleniu novej zmluvy o výkone správy s novou správcovskou spoločnosťou alebo k schváleniu dodatku alebo zmeny pôvodnej zmluvy o výkone správy vo vzťahu ku novému správcovi - nemá vôbec oporu v zákone o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. I keď za tento návrh hlasovala aj prítomná žalobkyňa, nemení to podľa súdu prvej inštancie nič na skutočnosti, že správca môže vykonávať správcovskú činnosť výlučne na základe zákona o bytoch a nebytových priestoroch a zmluvy o výkone správy, riadne uzavretej s vlastníckmi bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, ktorá stanovuje ich vzájomné práva a povinnosti. Všetky plnenia, ktoré žalovaný od žalobkyne prijal odo dňa, kedy sa fakticky ujal správy bytového domu, t. j. odo dňa 1. marca 2011, preto prijal bez právneho dôvodu, pričom nebol vôbec oprávnený vykonávať správu bytového domu súpisné č. 538. Z vyúčtovania za rok 2011 súd zistil, že žalobkyňa žalovanému uhradila zálohové platby v celkovej výške 1 020,22 eur, ktoré žalovaný prijal bez právneho dôvodu a týmto spôsobom sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil. K námietke premlčania nároku žalobkyne, súd prvej inštancie uviedol, že napriek tomu, že žalovaný tvrdí, že je správcom bytového domu súpisné č. XXX, v konaní neunesol dôkazné bremeno o tom, že by zmluvu o správe z 25. februára 2011, z ktorej odvodzuje svoje postavenie správcu, doručil žalobkyni, tak ako to riadnemu správcovi ukladá § 8a ods. 1 ZoB. S poukazom na § 41 ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) bola potom zmluva o správe z 25. februára 2011 žalobkyni doručená až okamihom, keď táto zmluva bola súdom oboznámená, teda dňom 2. júna 2015, v ktorý deň sa žalobkyňa subjektívne dozvedela - s ohľadom na skutočnosť, že predmetná zmluva predstavuje núltný právny akt, že na jej úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jej úkor bezdôvodne obohatil. Z tohto dôvodu mal súd za to, že nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného premlčaný nie je. Ohľadom zvyšku nároku žalobkyne, teda nároku na vrátenie preplatku z vyúčtovania za služby spojené s užívaním bytu za rok 2010 a za obdobie od 1. januára 2011 do 28. februára 2011 žalobu zamietol pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. a zohľadnil pomer úspechu účastníkov vo veci.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 21. decembra 2016 sp. zn. 17 Co 1217/2015 rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti, t. j. vo vyhovujúcom výroku I. a vo výroku o trovách konania, potvrdil a zároveň priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Stotožnil sa s vyčerpávacím odôvodnením súdu prvej inštancie ohľadne neplatnosti zmluvy o výkone správy, ktorá bola v danom konaní riešená ako predbežná otázka dôvodne, a preto posúdenie záveru súdu prvej inštancie o neplatnosti zmluvy o výkone správy je v prípade jeho správnosti dostatočným dôvodom pre konštatovanie správnosti napadnutého rozhodnutia. Zdôraznil, že znenie zápisnice z 25. februára 2011 neumožňuje ani po zohľadnení vysvetľujúcich tvrdení žalovaného prijať záver, že došlo k riadnemu schváleniu zmluvy o výkone správy. Naopak, je z neho jednoznačne zrejmé, že predložený text zmluvy je predbežný a záväzná zmluva bude predmetom prerokovania na ďalšej schôdzi vlastníkov. Konanie takejto ďalšej schôdze s uvedeným predmetom, teda prerokovaním a odsúhlasením konečného znenia zmluvy o výkone správy nebolo v konaní preukázané, a nesmerujú k nemu ani dôkazy, ktoré predložil žalovaný v odvolacom konaní. Základný predpoklad existencie právneho vzťahu správca - vlastník bytu, a to schválenie zmluvy o výkone správy so žalovaným v zmysle § 8a ods. 1 ZoB tak v konaní nebolo preukázané a záver súdu prvej inštancie o neplatnosti tejto zmluvy bol preto správny. Rovnako ako naň nadväzujúci záver o povinnosti žalovaného vydať ako bezdôvodné obohatenie žalované plnenia, ktoré na základe takejto neplatnej zmluvy žalovaný od žalobkyne prijal. Ohľadom žalovaným uvádzanej zmeny v osobe správcu, na základe ktorej žalovaný údajne nie je od 8/2016 správcom v danom bytovom dome, odvolací súd uviedol, že táto okolnosť by ani v prípade jej preukázania nemala dopad na prejednávajúcu vec, pretože s poukazom na správne konštatované bezdôvodné obohatenie vo vzťahu žalobca - žalovaný by nemala žiaden následok v podobe zmeny v subjektoch tohto právneho vzťahu. Záverom odvolací súd s poukazom na konštatovanie súdu prvej inštancie ohľadne nedôvodnosti vydania bezdôvodného obohatenia proti žalovanému, ktoré malo vzniknúť do skončenia správy vykonávanej spoločnosťou KRISTOFF PLAZA, s. r. o., uviedol, že nie je dôvodné, aby za bezdôvodné

obohatenie vzniknuté na strane žalovaného zodpovedal subjekt, ktorý by vykonával správu bytového domu po ukončení domnej správy žalovaného. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovení § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie s tým, že súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Podľa dovolateľa súd rozhodol nad rámec podaných dvoch samostatných žalôb a priznal nárok žalobkyni nad rámec ňou uplatneného nároku v žalobe, pretože žalobkyňa pôvodne žadovala istinu 916,72 eur s 5,75 % ročným úrokom z omeškania od 15. marca 2013 do zaplattenia titulom preplatku z vyúčtovania služieb za rok 2010 jednou samostatnou žalobou (sp. zn. 27 C 164/2013) a druhou samostatnou žalobou žiadala zaplatiť 641,93 eur titulom preplatku za rok 2011 (pôvodne vedenou pod sp. zn. 21 C 239/2014), ktoré boli spojené do jedného konania sp. zn. 27 C 164/2013. Podľa názoru dovolateľa, tieto žalované sumy nie je možné sčítať do jednej sumy a posudzovať ako jeden nárok. Z tohto dôvodu dovolateľ namietal aj svoju pasívnu vecnú legitimáciu v spore, keďže vyúčtovanie za rok 2010 (istina 916,72 eur) sa týka predchádzajúceho správcu, z ktorého neprešli na žalovaného práva a povinnosti. V tomto smere sa teda mal odvolací súd zaoberať nad rámec odvolania aj výkonom okresného súdu v zamietajúcej časti. Dovolateľ ďalej namietal aj nevykonanie ním navrhnutých dôkazov, čím došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Záverom dovolateľ namietal aj nesprávne právne posúdenie neplatnosti zmluvy o výkone správy súdmi nižších inštancií. Z týchto dôvodov dovolateľ žiadal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spolu rozsudkom súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení s poukazom na ustálenú judikatúru odvolacieho súdu navrhla dovolanie odmietnuť ako procesne neprípustné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je dôvodné.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane odvolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

7. Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Na rozdiel od odvolania (riadneho opravného prostriedku), ktorým možno napadnúť ešte neprávoplatné rozhodnutie, je dovolanie mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Občiansky súdny poriadok vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Pokiaľ je odvolanie zásadne prípustné (ak Občiansky súdny poriadok v prípade niektorých rozhodnutí výslovne neustanovuje inak), dovolanie - naopak - je prípustné, len ak to Občiansky súdny poriadok výslovne uvádza. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto mimoriadnosť dovolania často zdôrazňuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (por. rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

8. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.). Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť

vytýkaná v dovolaní (viď § 428 C.s.p.). Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

9. Žalovaný v dovolaní namieta vadu konania podľa § 420 písm. f/ C.s.p., t. j., že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktorá podľa jeho názoru spočíva v rozhodnutí súdov nad rámec podaných dvoch samostatných žalôb a priznaní nároku žalobkyni nad rámec ňou uplatneného nároku v žalobe, pretože podľa názoru dovolateľa, tieto žalované sumy nie je možné sčítať do jednej sumy a posudzovať ako jeden nárok. Z tohto dôvodu dovolateľ namietal aj svoju pasívnu vecnú legitimáciu v spore, keďže vyúčtovanie za rok 2010 (istina 916,72 eur) sa týka predchádzajúceho správcu, z ktorého neprešli na žalovaného práva a povinnosti. V tomto smere sa teda mal odvolací súd zaoberať nad rámec odvolania aj výrokom okresného súdu v zamietajúcej časti.

10. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. treba rozumieť taký vadný postup súdu, ktorý sa prejavuje v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, vymykajúcich sa nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Pri posudzovaní znemožnenia uskutočňovať strane jej patriace procesné práva, je nevyhnutné skúmať intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv je potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania, v kontexte dopadu na ďalšie procesné postupy súdu a možnosti strany namietat alebo zvrátiť nesprávny postup súdu.

11. O taký prípad v prejednávanej veci ide z dôvodu, že súd prvej inštancie pri prejednávaní a rozhodovaní veci nepostupoval v súlade s právnymi predpismi a dovolateľovi znemožnil uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov a odvolací súd na túto vadu neprihliadol pri svojom rozhodovaní, čím takisto odvolacie konanie touto vadou zaťažil.

12. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len Ústavy) zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor) každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

14. Podľa § 212 ods. 1 C.s.p. (predtým § 152 ods. 1 O.s.p.) rozsudkom rozhoduje súd vo veci samej. Podľa § 212 ods. 2 prvá veta C.s.p. (predtým § 152 ods. 2 O.s.p.) rozsudkom rozhoduje o celej prejednávanej veci.

15. Podľa § 216 ods. 1 C.s.p. súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu. Súd môže prekročiť žalobný návrh a prisúdiť viac, než čoho sa strany domáhajú, iba vtedy, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu

medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu (§ 216 ods. 2 C.s.p., predtým § 153 ods. 2 O.s.p.).

16. Podľa § 166 ods. 1 C.s.p. (predtým § 112 ods. 1 O.s.p.) v záujme hospodárnosti konania súd spojí na spoločné konanie také konania, ktoré sa pred ním začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých strán. Ak boli také konania pridelené viacerým sudcom toho istého súdu, rozhodne o spojení konaní ten sudca, u ktorého sa začalo konanie skôr.

17. Podľa § 166 ods. 2 C.s.p. (predtým § 112 ods. 2 O.s.p.) ak sa v žalobe uvádzajú veci, ktoré sa na spojenie nehodia, alebo ak odpadnú dôvody, pre ktoré súd konania spojil, súd môže niektorú vec vylúčiť na samostatné konanie.

18. Podľa § 218 ods. 1 veta prvá C.s.p. v spojení s § 234 ods. 2 C.s.p. obsah rozhodnutia vysloví súd vo výroku uznesenia (obdobne § 155 ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p.).

19. Spojením vecí dochádza k rozhodovaniu o viacerých nárokoch v jednom konaní. Pôjde najmä o prípady, kedy konania začali na súde príslušnom na konanie o všetkých nárokoch a týkajú sa tých istých strán. O spojení vecí rozhodne súd uznesením, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, a to ani v prípade, ak ho vydal súd prvej inštancie (§ 357 C.s.p. a contrario, predtým § 202 ods. 3 písm. a/ O.s.p.).

20. V posudzovanej veci súd prvej inštancie uznesením z 26. januára 2015 č. k. 21 C 239/2014-62 spojil veci vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 21 C 239/2014 a pod sp. zn. 27 C 164/2013 na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. 27 C 164/2013. V odôvodnení svojho rozhodnutia po preskúmaní dospel k záveru, že návrhy žalobkyne, ktorými sa domáha zaplatenia proti žalovanému, spolu súvisia jednak skutkovo a jednak sa týkajú tých istých účastníkov.

21. Z obsahu spisu sp. zn. 27 C 164/2013 vyplýva, že žalobkyňa sa voči žalovanému domáhala titulom vydania bezdôvodného obohatenia zaplatenia sumy 916,72 eur s príslušenstvom na základe ročného vyúčtovania platieb za rok 2010. Z obsahu spisu sp. zn. 21 C 239/2014 vyplýva, že žalobkyňa sa voči žalovanému domáhala titulom vydania bezdôvodného obohatenia zaplatenia sumy 641,93 eur s príslušenstvom na základe ročného vyúčtovania platieb za rok 2011. Po spojení vecí sa stal predmetom sporu súčet žalovaných súm, t. j. 1 558,65 eur (916,72 + 641,93) za dve po sebe idúce žalované obdobia. Súd prvej inštancie svojím rozsudkom vo veci samej rozhodoval o celom žalobnom nároku (§ 212 ods. 1, 2 C.s.p., resp. § 152 ods. 1, 2 O.s.p.) a uložil žalovanej vo veci samej zaplatiť žalobkyni 1 020,22 eur s 5,75 % ročným úrokom z omeškania od 4. júla 2014 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že vo zvyšku žalobu zamietol. Vychádzal z toho, že žalovaný nie je pasívne vecne legitimovaný ohľadne vrátenia preplatku z vyúčtovania za služby spojené s užívaním bytu za rok 2010 a za obdobie od 1. januára 2011 do 28. februára 2011, pretože v danom čase žalovaný nebol správcom bytového domu súpisné č. 538 a neprešli na neho práva a povinnosti prechádzajúceho správcu. Z vyúčtovania za rok 2011 mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobkyňa uhradila žalovanému zálohové platby v celkovej výške 1 022,22 eur, ktoré žalovaný prijal bez právneho dôvodu.

22. V súlade s autonómiou súkromnoprávných vzťahov súdy neposkytujú ochranu právneho vzťahu ani nároku na plnenie, o ochranu ktorého žalobca nežiadal. Súd sa teda v sporovom konaní nebude vecne zaoberať iným právnym vzťahom, iným právom, ani iným plnením (čo do druhu alebo výšky), než aké je uvedené v žalobe a nemôže priznať iné plnenie, ako je žiadané v petite. Podľa názoru dovolacieho súdu súd prvej inštancie priznal žalobkyni viac než si uplatňovala, pretože žaloba žalobkyne je síce po spojení vecí uplatňovaná v celkovej výške 1 558,65 eur, táto suma však pozostáva zo súm za dve po sebe nasledujúce obdobia. Súd prvej inštancie žalobu z dôvodu absencie pasívnej vecnej legitimácie žalovaného v časti zamietol. Zamietnutie sa týka nároku za vyúčtované obdobie 2010, ktoré však pozostáva zo sumy 916,72 eur a za obdobie od 1. januára 2011 do 28. februára 2011, ktoré sa týka žalovaného obdobia za rok 2011, za ktoré celé obdobie žalobkyňa uplatňuje sumu 641,93 eur. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa si za obdobie 2011 súdom priznané zálohové platby vo výške 1 020,22 eur neuplatňovala, ale uplatňovala si ich len vo výške 641,93 eur. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie

a následne odvolací súd v potvrdzujúcom rozhodnutí pochybili pri priznaní výšky nároku, ktorý si žalobkyňa uplatňovala, a teda rozhodli nad rámec žalobného návrhu žalobkyne.

23. Z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie a odvolací súd postupovali v priamom rozpore so znením ustanovenia § 216 ods. 1, 2 C.s.p., resp. § 153 ods. 2 O.s.p., a teda sa natolko odchyľili od jeho znenia, že zásadne popreli jeho účel a význam, keď na základe vykonaného dokazovania síce dospeli k ustáleniu pasívnej vecnej legitímácie žalovaného za určité (žalované) obdobia, ale zároveň prekročili žalobkyňou uplatňovaný nárok.

24. Vzhľadom k zisteniu, že v konaní došlo k procesným vadám podľa § 420 písm. f/ C.s.p., ktorá skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu uznesením zrušil (§ 449 ods. 1 C.s.p.) a s poukazom na vadu konania posudzovanú dovolacím súdom zrušil aj rozhodnutie súdu prvej inštancie (§ 449 ods. 2 C.s.p.), a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 C.s.p.). S prihliadnutím na dôvod zrušenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvej inštancie sa najvyšší súd nezaoberal ďalšími, v dovolaní namietanými vadami.

25. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C.s.p.). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C.s.p.).

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.